

Krigsministeren (Ravn): Der var jo egentlig ikke særdeles meget af det, som den ærede Rigsdagsmand fremsatte, som angaar det foreliggende Lovforslag. At Spørgsmaalet om, hvorledes Officerers Stilling er, der staa udenfor Nummer, skulde komme frem herved, har jeg ikke egentlig kunnet vente, men jeg skal dog ganske kortelig udtale mine Anskuelser i saa Henseende. I Hærløvens § 138 hedder det: „De Befalingsmænd, der efter egen Begjæring sættes udenfor Nummer uden Gage, bibeholde deres Aldersorden og Ret til ved foresaldene Tjenestelebighed atter at indtræde i deres Nummer i den samme Grad; men de kunne ikke forfremmes, saalænge de staa udenfor Nummer, ikke heller naar de have staaet udenfor Nummer over 3 Aar, førend 1 Aar er forløbet, efter at de atter have tiltraadt deres Tjeneste.“ Nu er jo altsaa hele Spørgsmaalet: Indbefatter Paragrafen alle Officerer, som staa udenfor Nummer, eller indbefatter den kun en særegen Del deraf? Der kan man jo ikke være i Tvivl om, hvad Svar der maa gives; thi indbefatte Paragrafen alle Officerer, som staa udenfor Nummer, vilde den jo dog være redigeret saaledes: „De Befalingsmænd, som staa udenfor Nummer“ osv. men der staaar udtrykkelig: „De Befalingsmænd, der efter egen Begjæring sættes udenfor Nummer uden Gage“, altsaa maa der være forudsat, at der er andre Befalingsmænd, som kunne komme udenfor Nummer paa en anden Maade. Det giver en vis Usikkerhed, at der ikke er taget nogen Bestemmelse om denne anden Klasse af Befalingsmænd, der ere udenfor Nummer, og som maaske hyppigere forekommer. Dette har været følt ogsaa af Rigsdagen, som har havt dette Spørgsmaal for, og den har ved forskjellig Leilighed erkjendt, at der var Officerer, der stode udenfor Nummer paa en anden Maade end den, der omtales i Hærløvens § 138. Der er saaledes i Sværnsloven vedtaget en Bestemmelse angaaende saadanne Officerer. Efterat der nemlig i Sværnslovens § 50 er ansat de Officerer, der staa udenfor Nummer paa den tidligere omtalte Maade, fortsættes der saaledes: „Befalingsmænd, der ere satte udenfor Nummer for at overtage andre under Krigs- eller Marineministeriets Omraade hørende Stillinger, kunne forfremmes en Grad over den, de indtog ved deres Ansættelse i disse Stillinger“. Der er altsaa for Sværnets Officerer givet en saadan indskrænkende Bestemmelse. For det Første er der altsaa derved anerkjendt, at der er andre Officerer end dem, der findes omtalt i Begyndelsen af Paragrafen eller i Hærløvens § 138, og saa er der for disse Officerer givet den Bestemmelse, at de kunne avancere, men kun en Grad. Min Opfattelse er derfor saaledes, at de Officerer, der ere ansatte i Krigsministeriet, s. Gr. Kontorchefer eller Departementschefer, kunne ikke ind under Hærløvens § 138, der er ingen Bestemmelse i

Hærløven om dem. Jeg vil ikke paastaa, at dette er hensigtsmæssigt, tværtimod, jeg indrømmer at det ikke er hensigtsmæssigt, men de kunne avancere, uden at det er ulovligt, ikke alene een, men to og tre Gange. Derimod kunne Sværnets Officerer, forsaavidt de blive satte udenfor Nummer, kun avancere een Gang. Nu er det isørigt ret mærkeligt, at dette er kommet ind i Sværnsloven, thi disse Officerer staa egentlig ikke udenfor Nummer, men det er ogsaa et Svar til, hvad den ærede Rigsdagsmand sagde, at de kunde ikke staa med begge Ben i Krigsministeriet og være i Hæren; ja, hvorfor kunne de ikke ligesaa godt det som at staa med begge Ben i Marineministeriet og være i Sværnet? Der blive Officererne udnævnte til Departementschefer og Kontorchefer og blive staaende i Sværnet; de faae deres Udkommando, naar den falder for, og i deres Sted er der Andre, der fungere. Det, der er sket i Krigsministeriet, er ikke noget Nyt; det er sket mange Gange, at de Officerer, der have staaet som Departements- eller Kontorchefer, ere blevne forfremmede. Jeg har naturligvis ikke været beredt paa det reiste Spørgsmaal, jeg har ikke taget juridisk Bistand med Hensyn dertil; men det er naturligvis et Spørgsmaal, jeg tidligere har havt Leilighed til at beskjæftige mig med, og jeg har derfor ikke villet tilbageholde mine Udtalelser, som efter min fulde Overbevisning ere korrekte; men, som sagt, jeg gjentager, at dette Punkt angaar ikke det foreliggende Lønningsforslag. Der var et andet Spørgsmaal, det ærede Medlem begyndte med, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa, og det angaar jo egentlig heller ikke de Paagjaldendes Lønning, det er, hvorvidt de, der nu ere Oberster, og som faae Regiment, skulle have kongelig Udnevneelse som Regimentschefer eller ikke. (Afbrudelse af N. P. Jensen.) Ja, saaledes opfattede jeg det ærede Medlem. Jeg skal ikke gaa ind paa at sige, hvad der er rigtigt eller ikke, naar Regimentschefstillingen er en Stilling, der i Fremtiden skal have en anden Karakter. Der kan maaske siges en Del for og imod i saa Henseende, imod en saadan Ordning blandt Andet, at de allerede ere Oberster. Hvad det ærede Medlem sagde om Hærløvens § 136, vil jeg ikke gjerne svare paa; dels hørte jeg ikke rigtigt, hvad det ærede Medlem sagde, og dels tror jeg, det allerede er besvaret af min Formand i et eller andet Udvalg. Det er jeg imidlertid ikke sikker paa; men dette Spørgsmaal angaar heller ikke det foreliggende Lovforslag, og af den Grund kan jeg maaske lade være at besvare det.

N. P. Jensen: Jeg ønsker ikke nu nærmere at dokumentere, hvorfor jeg netop fandt Anledning til at fremsætte disse Bemærkninger ved det foreliggende Lovforslag, men jeg vil kun sige,